

หมวด 4
กฎหมายคุ้มครองแรงงาน

บทที่ 1 การใช้มังคบกฎหมายคุ้มครองแรงงาน

1. ลูกจ้าง

กฎหมายคุ้มครองแรงงาน หมายความในประการใดต่อไปนี้ว่า
เรื่องการคุ้มครองแรงงาน คือผู้ซึ่งทดลองทำงานให้แก่นายจ้างเพื่อรับค่าจ้าง ไม่ว่าจะเป็นผู้รับค่าจ้างตามกำหนดของหรือไม่ก็ตาม และหมายความรวมถึงลูกจ้างประจำและลูกจ้างชั่วคราว แต่ไม่รวมถึงลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานพื้นฐาน

ลูกจ้างแยกเป็น 2 ประเภท คือ ลูกจ้างประจำให้กับลูกจ้างซึ่งนายจ้างทดลองจ้างไว้เป็นการประจำ และลูกจ้างชั่วคราวให้กับลูกจ้างซึ่งนายจ้างทดลองจ้างไว้ไม่เป็นการประจำเทียบห่างอันมีอักษรเป็นเครื่องหมาย เป็นการจดหรือเป็นไปตามกฎหมาย

สิทธิและประโยชน์ที่แท้ก่อตั้งกันระหว่างลูกจ้างประจำและลูกจ้างชั่วคราว คือลูกจ้างประจำได้นานนายจ้างต้องรายเดือนในวันหยุดประจำเดือนกันต่อเดือน วันหยุดตามประเพณี และวันหยุดพักเบ็ดประจำปีและวันลาป่วยเท่ากับค่าจ้างในวันทำงาน ในกรณีที่นายจ้างเลิกจ้างโดยไม่ใช่ความข้อตกลงของลูกจ้างนายจ้างต้องรายเดือนให้ ลูกจ้างประจำห่างงานมาต่อ 120 วันถึงหนึ่งปี นายจ้างต้องจ่ายค่าเชยเท่ากับค่าจ้างอัตราสูบท้าย 30 วัน ถ้าห่างงานหนึ่งปีถึงสามปีจ่ายค่าเชยเท่ากับค่าจ้าง 90 วัน และถ้าห่างงานเกินกว่าสามปีขึ้นไปจ่ายค่าเชยเท่ากับค่าจ้าง 180 วัน อย่างไรก็ตาม ลูกจ้างชั่วคราวซึ่งห่างงานติดต่อกันเกินหนึ่งร้อยยี่สิบวันโดยรวมวันหยุดวันชาติ และวันพื้นนานายจ้างซึ่งให้หุ้นส่วนเพื่อประโยชน์ของนายจ้าง จะมีสิทธิเช่นเดียวกับลูกจ้างประจำผู้มีภาระห่วงหางงานที่เกินหนึ่งร้อยยี่สิบวันเป็นต้นไป (ประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องการคุ้มครองแรงงาน ข้อ 75)

2. นายจ้าง

นายจ้างหมายความในประการใดต่อไปนี้ว่า
เรื่องการคุ้มครองแรงงาน คือผู้ซึ่งทดลองรับลูกจ้างเข้าทำงานโดยรายเดือนให้ และหมายความรวมทั้งผู้ซึ่งให้รับมอบหมายให้ทำงานแทนนายจ้าง ในกรณีที่นายจ้างเป็นนิติบุคคล หมายความว่า พนักงานจ้างประจำที่การแทนนิติบุคคลนั้น และหมายความรวมทั้งผู้ซึ่งให้รับมอบหมายให้ทำงานแทนพนักงานจ้างประจำที่การแทนนิติบุคคล

3. กิจการที่ไม่ใช้มังคบัญชามาขคุณกรองแรงงาน

กิจการ 1 ของประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องการคุ้มครองแรงงาน ๘๗

วันที่ ๑๖ เมษายน พ.ศ.๒๕๑๕ นหัญญ์กิจเรื่องการคุ้มครองแรงงานไม่ใช้มังคบัญ

(๑) ราชการส่วนกลาง

(๒) ราชการส่วนภูมิภาค

(๓) ราชการส่วนทองถิน

(๔) กิจการอื่นตามที่กระทรวงมหาดไทยจะให้กำหนด

กิจการอื่นที่ไม่ใช้มังคบัญนั้น กระทรวงมหาดไทยให้มีประกาศลงวันที่ ๑๖

เมษายน พ.ศ.๒๕๑๕ เรื่องกำหนดกิจการที่มิใช้มังคบัญตามประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่อง
การคุ้มครองแรงงาน ดัง

๑. งานเกษตรกรรม ซึ่งไม่แก่งงานเพาะปลูก ประมง ปล่าไม้ เลี้ยงสัตว์
ซึ่งมิได้ใช้รถจักรกลอยเป็น และไม่มีงานอักษะอื่นรวมอยู่ด้วย หั้งนี้เฉพาะในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับ
การรายจ้างและการขายเงินทุกหน

๒. การจ้างงานที่มิได้มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงกำไรในทางเดียวเท่านั้น

บทที่ 2 หน้าที่ของสูงช้าง

1. สูงช้างท้องห้องทำงานด้วยตนเอง

ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ให้ถืออ่อนลักษณะ สูงช้างจะห้องห้องทำงานให้แก่นายจ้างด้วยตนเอง และนายจ้างเป็นส่วนตัวเห็นนั้นที่จะเรียกในสูงช้างห้องห้องนี้ คือจะเห็นได้จากคุณหมาตรา 575 ที่ว่า "อันว่าจ้างแรงงานนั้นคือ สัญญาที่บุคคลหนึ่งที่เรียกว่าสูงช้างทดลองจะห้องห้องทำงานให้แก้ออกบุคคลหนึ่ง เรียกวานายจ้าง และนายจ้างจะห้องห้องให้เลินจ้างทดสอบเวลาที่ห้องห้องนี้" และตามมาตรา 577 วรรคหนึ่งและวรรคสองที่ว่า "นายจ้างจะโอนสิทธิของตนให้แก่บุคคลภายนอกก็ได้ เมื่อสูงช้างยินยอมพร้อมใจด้วยและสูงช้างจะให้บุคคลภายนอกห้องห้องแผนพนักให้ ก่อนนายจ้างยินยอมพร้อมใจด้วย" ในกรณีที่มีการดำเนินบทัญญากัน ก่อนว่าคือ นายจ้างให้สูงช้างห้องห้องในบุคคลอื่นโดยสูงช้างไม่ยินยอมพร้อมใจด้วยหรือการที่สูงช้างให้บุคคลอื่นห้องห้องให้โดยนายจ้างไม่ยินยอม มาตรา 577 วรรคสาม บัญญติให้สูงช้างอีกฝ่ายหนึ่งบอกเลิกสัญญาการจ้างแรงงานได้

2. ประเทหของงานที่สูงช้างห้องห้องทำ

ประเทหของงานที่สูงช้างห้องห้องหันนั้น ห้องห้องเป็นงานที่นายจ้างและสูงช้างให้ก็ห้องกันตามสัญญาการจ้างแรงงาน สัญญาคือความมือบ้างไรห้องที่ไปกานความประสารกันในทางสุจริตโดยพิเคราะห์ที่ถูกปักคิประเพณี ตามมาตรา 368 นอกจานนั้นห้องเป็นไปกานสิทธิในการบังคับบัญชาของนายจ้าง ซึ่งตามมาตรา 583 บัญญติให้นายจ้างมีสิทธิให้สูงช้างห้องห้องออกงาน เนื่องสูงช้างจะใช้หักค่าสั่งของนายจ้างอันชอบด้วยกฎหมาย หรือจะเบี้ยในบำนาญหักค่าสั่งเช่นว่านั้น เป็นอาจิพ ฉะทึ้งการงานไปเสีย กระหักความยืดหยุ่นร้ายแรง หรือทำประการอื่นอันไม่สมควรแก่การปฏิบัติน้ำที่ห้องห้องตามค่าสั่งของนายจ้าง เมื่อค่าสั่งนั้นเป็นค่าสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ก่อว่าหักภายในขอบเขตของสัญญาและกฎหมาย (โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน)

3. สถานที่ห้องห้อง

สูงช้างมีหน้าที่ปฏิบัติความค่าสั่งของนายจ้างในการห้องห้อง ๙ สถานที่อื่นนอกจางสถานที่ห้องห้องห้องห้องแพกรห้องรื่นไม่นั้นห้องที่จารษาโดยสุจริต โดยพิเคราะห์ที่ถูกปักคิประเพณี ตามมาตรา 368 นอกจานนั้นตามประการศกระห่วงมากให้เรื่องการคุ้มครองแรงงานได้บัญญติไว้ในขอ 41 ว่า กรณีนายจ้างให้สูงช้างไปปฏิบัติน้ำที่ในสถานที่อื่นในนายจ้างออกห้ามรายในห้องห้องเดินทางและให้นายจ้างร้ายการจ้างไม่อนุญาตการจ้างในวันห้องห้องแก่สูงช้างในระหว่างเดินทางตามขอ 37

4. กําหนดเวลาการทำงาน

(1) เวลาทำงานฝึกหัด

ประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องการคุ้มครองแรงงาน ให้กําหนดเวลาทำงานฝึกหัดในนายจ้างจะให้สูงจ้างทำงานให้ทันชั้น 3 คือ

1. งานอุตสาหกรรมมีนิยามในข้อ 3(1) เช่น การทำเนื้อง การผลิต การก่อสร้าง ฯลฯ ไม่เกินสัปดาห์ละ 48 ชั่วโมง และงานพาณิชยกรรมตามข้อ 3(4) ไม่เกินสัปดาห์ละ 54 ชั่วโมง

การให้สูงจ้างทำงานเกินเวลาที่กําหนดจะทำให้โดยไม่ต้องขออนุญาตก่อน แทนนายจ้างทองจ่ายค่าจ้างเวลา

2. งานชนส่ง (มีนิยามในข้อ 3(2) ให้แยกการสำเร็จหรือเก็บอันดับ บุคคล หรือสิ่งของที่วายเกรื่องอุปกรณ์การชนส่ง) ไม่เกินวันละ 8 ชั่วโมง

การให้สูงจ้างทำงานเกินเวลาที่กําหนดนี้ จะทำให้ต้องเมื่อไก่รับอนุญาต เป็นหนังสือจากอธิบดีกรมแรงงานหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย (ข้อ 4) และจะทองจ่ายค่าจ้าง เวลา

3. งานที่อาจเป็นอันตรายท่อสุขภายนหรือร่างกายของสูงจ้าง (ตามประกาศ กระทรวงมหาดไทย เรื่องกําหนดงานที่อาจเป็นอันตรายท่อสุขภายนหรือร่างกายของสูงจ้าง เช่นงานไถคิน งานเย็บหรือชนส่งวัสดุอันตราย วัสดุมีพิษ วัสดุระเบิด วัสดุไวไฟ งานเกี่ยวกับ กัมมันตภาพรังสี งานเกี่ยวกับความร้อนดัก เป็นต้น ฯลฯ) ไม่เกินสัปดาห์ละ 42 ชั่วโมง (ข้อ 3(3))

การให้สูงจ้างทำงานเกินเวลาคั่งกระว่างทำไม่ได้ เว้นแต่เพื่อประโยชน์ แก่การผลิต การซ่อมบำรุงและการบริการเท่านั้นเป็น ทั้งนี้โดยไก่รับอนุญาตเป็นหนังสือจาก อธิบดีกรมแรงงานหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย (ข้อ 11 วรรคสาม) แทนนายจ้างทองจ่ายค่า จ้างเวลาที่รือการทำงานในวันหยุด

(2) เวลาพัก

ตามข้อ 6 ของประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องการคุ้มครองแรงงาน ผู้雇主ให้นายจ้างจัดให้สูงจ้างนี้เวลาพักต่อภัณฑ์ในน้อยกว่าวันละหนึ่งชั่วโมง หลังจากสูงจ้าง ไก่ทำงานในวันนั้นมาแล้วไม่เกิน 5 ชั่วโมง แทนนายจ้างจะสูงจ้างจะคงอัตราเงินเดือน ให้เวลาพักต่อภัณฑ์กว่าครึ่งชั่วโมงก็ได้ แต่ต้องไม่น้อยกว่าครึ่งชั่วโมง นาที และเมื่อร่วมกัน แล้วคงไว้ในน้อยกว่าวันละหนึ่งชั่วโมง

(3) วันหยุดประจำสำปดาห์และการสะสมวันหยุด

ตามข้อ 7 ของประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องการคุ้มครองแรงงาน มัญญูกิจให้นายจ้างจัดให้สูงจ้างมีวันหยุดประจำสำปดาห์ ในน้อยกว่าสำปดาห์ละ 1 วัน ซึ่งทองมีระยะเวลาห่างกันไม่เกิน 6 วัน นายจ้างและสูงจ้างจะตกลงกันล่วงหน้ากำหนดให้มีวันหยุดประจำสำปดาห์วันใดก็ได้ สำรับงานโรงเรน งานชนส่ง งานในฝ่า งานที่หุ้นกันการ งานประมง งานคัมเพลิงและงานอื่นๆตามที่กระทรวงมหาดไทยจะให้กำหนด นายจ้างและสูงจ้างหันหน้า หรือบางคน จะตกลงกันล่วงหน้าจะสมและเลื่อนวันหยุดประจำสำปดาห์ไปเมื่อไก่เดียว แต่ทองอยู่ในระยะเวลาไม่เกิน 4 สำปดาห์ ก็ถือกัน

5. การฝ่าฝืนหน้าที่ในการทำงาน

(1) การไม่ทำงานภายหนาด

การที่สูงจ้างให้บุคคลอื่นทำงานโดยไม่ได้รับความยินยอมหรืออนุมัติจากนายจ้าง มาตรา 577 วรรค 3 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ให้ดำเนินนายจ้าง ที่จะเลิกสัญญาจ้างไก่ บนัญญากิจมาตรา 577 วรรค 3 ในไม้ไผ่ยูนิคิว่า นายจ้างจะเลิกการจ้างงานให้กับคนที่นรือห้องบอกล่วงหน้าเข็นเกียวกับการฝ่าฝืนมาตรา 583 ฉะนั้นการบอกเลิกสัญญาการจ้างแรงงาน ตามมาตรา 577 วรรค 3 จึงน่าจะเป็นการบอกเลิกโดยมีกำหนดระยะเวลาตามมาตรา 582 ก่อนวันที่จะเลิกสัญญาถ้าหากการบอกกล่าวล่วงหน้า ในเมื่อถึงหรือก่อนจะถึงกำหนดจ่ายเงินจ้างครัวให้ครบหนึ่ง เพื่อให้เป็นผลเลิกสัญญากันเมื่อถึงกำหนดจ่ายเงินจ้างครัวถัดไปข้างหน้าหรือในกรณีของการทำงานของสูงจ้างไม่เป็นไปตามที่อาจเลิกจ้างไก่หนึ่ง

ในกรณีที่นายจ้างได้รับความเสียหายเนื่องจากการที่สูงจ้างไม่ทำงาน นายจ้างมีสิทธิจะเรียกค่าเสียหายให้ตามมาตรา 213 วรรค 4 และมาตรา 222 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ในกรณีที่สูงจ้างไม่ทำงานถังก่อสร้างและไม่ได้ให้บุคคลอื่นทำงานแทน สูงจ้างก็ไม่มีสิทธิจะได้รับค่าจ้าง เพราะตามมาตรา 575 นั้น นายจ้างจะขยายการทำงานเฉพาะกิจ เวลาที่สูงจ้างทำงานให้เท่านั้น

(2) การขาดงาน

มาตรา 579 บัญญักิจว่า การที่สูงจ้างขาดงานไปโดยสาเหตุอันสมควรและชั่วระยะเวลาอย่างสมควรนั้นไม่ทำให้นายจ้างมีสิทธิจะนำออกเลิกสัญญาไก่ แต่เมื่อสูงจ้างไม่ทำงาน สูงจ้างก็ไม่มีสิทธิจะเรียกร้องค่าจ้างในระหว่างที่ขาดงานไปตามมาตรา 575

(3) การดำเนินไม่ปฏิบัติภารกิจของนายจ้าง

มาตรา 583 หักดึงภารกิจการดำเนินภารกิจของนายจ้างหรือเปลี่ยนนำพาให้คำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายของราชการในท้องน้ำออกจ่าว่าว่องหน้าหรือให้สินไหมทดแทน นอกจากนั้นนายจ้างมีสิทธิที่จะได้รู้จ้างของตนเป็นอย่างใดๆ ไม่ว่าจะเป็นอาชญากรรมใดก็ตามที่กระทั่งมาตรา 213 วรรค 4 และมาตรา 222 เมื่อรู้จ้างอยู่ในฐานะที่จะชำระค่าเสียหายกังวล

(4) การขาดคุณสมบัติหรือการทำงานที่ไม่สมกับตัว

ตามมาตรา 578 ถ้ารู้จ้างรับรองโดยแสงงอกซัก หรือโดยปริยายว่าตนเป็นผู้มีเชื้อพิเศษ แก่ประภูมิไว้เมื่อเรียนนั้น นายจ้างมีสิทธิที่จะบอกเลิกัญญาเสียให้ในกรณีที่รู้จ้างไม่ปฏิบัติภารกิจตามที่ได้รับมอบหมาย หรือปฏิบัติภารกิจไม่ได้ยอดหน้าที่ภารกิจของตน และเกิดความเสียหายแก่นายจ้าง รู้จ้างคงรับผิดชอบก่อความเสียหายที่นายจ้างได้รับตามมาตรา 215 กฎหมายไทยไม่ได้มีบทบัญญัติยกเว้นความรับผิดชอบของรู้จ้าง เช่น ที่ศาลอุทธรณ์ หรือกฎหมายของประเทศอื่นขยายประเทกันนัดสำคัญงานที่อาจเกิดความเสียหายได้ง่าย ซึ่งรู้จ้างจะห้องรับผิดชอบในความเสียหายเฉพาะเมื่อความเสียหายนั้นเกิดขึ้นเพราความประมาทเดินเรื่องของตนอย่างรายแรง

ในกรณีที่ความเสียหายนั้นเกิดขึ้นแก่บุคคลที่สาม รู้จ้างจะนำนายจ้างห้องร่วมกันรับผิดชอบตามมาตรา 425 ประกอบกับมาตรา 420 เมื่อนายจ้างได้รับการสินไหมทดแทนให้แก่บุคคลที่สามแล้ว นายจ้างมีสิทธิที่จะได้รับเงินเยียวยารู้จ้างให้ตามมาตรา 426

(5) การบิดเบือนการจ้างแรงงาน

ในกรณีที่รู้จ้างจ้างใจไม่ปฏิบัติภารกิจภารกิจของนายจ้าง ถ้าัญญาแนบลงในรู้จักเลิก โดยฝ่ายนายจ้าง รู้จ้างก็ให้รู้ว่าเป็นบุคคลที่ไม่ปฏิบัติภารกิจ นายจ้างมีสิทธิที่จะได้รู้จักจ้างออกจากราบานให้ทันที โดยมิท้องนาอกจ่าว่องหน้าตามมาตรา 583 ถ้าการบิดเบือนภารกิจของรู้จ้างนั้นก่อความเสียหายให้แก่นายจ้าง นายจ้างก็มีสิทธิที่จะเรียกค่าเสียหายให้ตามมาตรา 215 แท้โดยเหตุที่รู้จ้างมักจะไม่อยู่ในฐานะที่จะให้ค่าเสียหายแก่นายจ้างให้ การเรียกค่าเสียหายของนายจ้างคงจะไม่ประสบผลลัพธ์

บทที่ ๓ หน้าที่ของนายจ้าง

๑. หน้าที่สำคัญค่าจ้าง

บันบัญชีมาตรา ๕๗๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญชีตั้งใน
นายจ้างรายเดือนจ้างแก่ลูกจ้างตลอดเวลาที่ทำงานให้ และมาตรา ๕๗๖ บัญชีตัว ถ้าตาม
พุทธิการณ์ไม่อาจคาดหมายได้ว่างานนั้นจะพึงทำให้เปล่า ขอนถือเอาโดยปริยายว่ามีกำหนด
ให้จ่ายสินเจ้า

ก. ประเภทของค่าจ้าง

(๑) เงินหรือค่าตอบแทน

ตามข้อ ๒ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ให้คำนิยามว่า "ค่าจ้าง" หมายความว่า เงินหรือเงินและสิ่งของที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้าง เป็นการต่อหนึ่งของการทำงานในเวลาทำงานปกติของวันทำงาน หรือจ่ายให้โดยกำหนดตาม พลงานที่ลูกจ้างทำให้ และหมายความรวมถึงเงินหรือเงินและสิ่งของที่จ่ายให้ในวันหยุดซึ่ง ลูกจ้างไม่ได้ทำงาน และในวันอาทิตย์ หันนี้ไม่ว่าจะกำหนด กำหนดหรือจ่ายเป็นการตอบแทน ในวิธีอย่างไร และไม่ว่าจะเรียกว่าอย่างไร ค่าจ้างนี้จึงรวมถึงเงินหรือสิ่งของอย่างใด ที่เป็นการตอบแทนการทำงานทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นมัคคุเทศก์ ห้อมูลอาเสีย อาหาร หรือของอิส กวย แต่ถ้าให้กองเงินเป็นเงินแล้วจะจ่ายเป็นมัคคุเทศก์สิ่งของอื่นให้แทนเงินหรือสิ่งของอื่นไม่ได้ (ข้อ ๗ วรรค ๓) แยกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ให้เป็นการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำ ค่าว่า "ค่าจ้าง" หมายถึงเฉพาะเงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเท่านั้น ไม่รวมถึงสิ่งของหรือ ประโยชน์ตอบแทนอย่างอื่น

(๒) ค่าจ้างสำหรับเวลาทำงานตามปกติ ค่าจ้างเวลา และค่าทำงานในวันหยุด

(ก) ค่าจ้างสำหรับการทำงานในเวลาทำงานปกติ

ค่าจ้างสำหรับการทำงานในเวลาปกติ ถ้ามีกฎหมายการรวมเฉพาะจ่ายของหรือ ข้อก่อจด เกี่ยวกับสภาพการจ้าง ก็ต้องเป็นไปตามที่ให้กำหนดไว้ แต่ถ้าไม่มีข้อก่อจดก็ต้อง กำหนดโดยว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่ทางราชการให้กำหนดไว้ในไม่ได้

(ข) ค่าจ้างเวลา

ค่าจ้างเวลาหมายถึง เงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเป็นการตอบแทน การ ทำงานนอกเวลาปกติ (ข้อ ๒)

ตามมาตรา 34 ของประการที่จะห่วงหาค่าให้เรื่องการคุ้มครองแรงงาน นายจ้างท้องรายก่อจ้างเวลาในแก้วกจ้างที่นายจ้างให้ทำงานเกินเวลาทำงานปกติที่นายจ้างให้ประกาศไว้ ในน้อยกว่านึ่งเดือนก่อนข้อตกลงของอัตราค่าชั่วโมงในเวลาทำงานปกติสำหรับเวลาที่ห้าเกิน ถ้าเป็นกฎหมายซึ่งให้รับภาระจ้างตามยสจานโดยค่านวนเป็นหน่วย นายจ้างท้องรายก่อจ้างเวลาในน้อยกว่านึ่งเดือนก่อนข้อตกลงของอัตราค่าจ้างที่หอน่วยในเวลาทำงานปกติ สำหรับผู้งานที่ห้าให้เกิน

ตามข้อ 42 ถ้านายจ้างให้แก้วกจ้างทำงาน ในวันหยุดเกินเวลาทำงานปกติของวันทำงาน นายจ้างท้องรายก่อจ้างเวลาในแก้วกจ้างในอัตรา 3 เท่าของภาระจ้างในวันทำงานสำหรับจำนวนชั่วโมงที่ห้างงานเกินเวลาทำงานปกติ

จากบทัญญูกิจ 2 ข้อกังก่อว่า บุคคลดังไก้บัญญูกิจไว้ในข้อ 36 ไม่มีสิทธิให้รับภาระจ้างเวลา ก่อวากิจ

1) งานที่ภูกจ้างมีภาระหนักเป็นอย่างมาก ภูกจักการ หัวหน้าฝ่าย หรือหัวหน้า-งาน ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ทำการแทนนายจ้างสำหรับภาระจ้าง การออกภาระ ภาระจ้าง การเลิกจ้าง การเพิ่มภาระ ภาระจ้าง หรือการวินิจฉัยข้อร้องทุกษ์

- 2) งานขนาดการจัดงานรถไฟ
 - 3) งานชนสัง
 - 4) งานเบิกบุกประจำหน้าหรือประจำหน้าบ้าน
 - 5) งานด้านระดับน้ำและวัสดุปริมาณน้ำ
 - 6) งานเด่นหรือภูมิสถานที่หรือทรัพย์สิน
 - 7) งานออกแบบสถาปัตยกรรมของงานไม่อาจกำหนดเวลาทำงานอันแน่นอนได้
 - 8) งานซึ่งความที่จะห่วงหาค่าให้จะต้องใช้เวลาทำงานที่ห้าไม่ได้
- ทั้งนี้เว้นแต่นายจ้างท้องรายก่อจ้างเวลาในแก้วกจ้าง

(ก) ภาระงานในวันหยุด

ภาระงานในวันหยุด หมายดึงเงินที่นายจ้างจ่ายให้แก้วกจ้างเป็นภาระของแผนภาระงานในวันหยุด (ข้อ 2) ซึ่งตามข้อ 39 และข้อ 40 กำหนดให้นายจ้างจ่ายให้แก้วกจ้างซึ่งนายจ้างให้ห้างงานในวันหยุดเป็นจำนวนส่องเทาของอัตราค่าจ้างของภาระงานในเวลาปกติ ก่อวากิจ

1) เมื่อภูกจ้างมีสิทธิรับภาระจ้างในวันหยุด ซึ่งให้แก้วกจ้างที่ให้รับภาระจ้างรายเดือน หรือรายเดือน ก่อจ้างท้องรายก่อจ้างในวันหยุดเท่านั้นซึ่งไม่น้อยกว่านึ่งเดือนของภาระจ้างในวันห้างงานตามจำนวนชั่วโมงที่ห้างงานในวันหยุด โดยภูกจ้างเป็นรายชั่วโมง สำหรับภูกจ้าง

ชั่วไคร้บก้ารจ้างทูนย่องงานโดยค่า酬 เป็นหน่วยก้ารค้าหางานในวันหยุด เที่มชั่วอีกในน้อยก้าว
หนึ่งเทาของค่าจ้างตามย่องงานที่ทำไคร้ในวันหยุดเช่นเดียวกัน (ขอ 39)

2) เมื่อยกจ้างไม่มีอิทธิไกรับค่าจ้างในวันหยุด ชั่วไคร้ก็ต้องจ้างรายวัน
ที่นาบจ้างไม่ทองจายค่าจ้างในวันหยุดประจำสัปดาห์ นายจ้างทองจายค่าหางานในวันหยุด
ในน้อยก้าว 2 เท่าของค่าจ้างในวันหางาน ค่าจันวนชัวโอมที่หางานในวันหยุดโดยกิจ
หากค่าจ้างเป็นรายชัวโอม สูนรับบุกจ้างชั่วไคร้บก้ารจ้างตามย่องงานโดยค่า酬 เป็นหน่วย
ก้ารค้าหางานในวันหยุดในน้อยก้าว 2 เท่าของค่าจ้างตามย่องงานที่ทำไคร้ในวันหยุด(ขอ 40)

ตามขอ 43 บกคดังที่กำหนดไว้ในขอ 36(1) คืออยู่อานวยการ บุรุษการ
หัวหน้าฝ่าย หรือหัวหน้างาน ซึ่งมีอำนาจนาห์หำการแผนนายจ้างสำนักงานพิการจ้างการอุด
ค่าจ้าง การเลิกจ้าง การให้ม้ำเน้นฯ การลงโทษ หรือการวินิจฉัยข้อร้องทุกข์ ในนี้สิทธิไกรับ
ค่าหางานในวันหยุด เว้นแต่นายจ้างทองจายค่าหางานในวันหยุดให้

๙. ค่าจ้างเท่ากันสำหรับชายหญิง

ขอ 26 ของประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องการคุ้มครองแรงงาน
นัยญูกิว่า งานอันมีลักษณะคุณภาพ และปริมาณอย่างเดียวกัน ในนายจ้างกำหนดค่าจ้างกล่าว
เวลา และค่าหางานในวันหยุดเทากัน ในวาระจ้างจะเป็นชายหรือหญิง

การป่าร์ย์พันหยุดกินี ระหว่างโ庙าขอ 8 ของประกาศคุณประภิวัติ ฉบับที่ 10
เรื่องเดียวกันการป่าร์ย์พันหยุดกินีของกระทรวงมหาดไทยเรื่องการคุ้มครองแรงงาน คือ
ชั่วคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 2 หมื่นบาท หรือหั้งปรับหั้งจำ

๑๐. อายุความการเรียกร้องเดียวกันค่าจ้าง

ตามมาตรา 165(8) และ (9) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ สิทธิ
เรียกร้องเดียวกันค่าจ้าง มีอายุความ 2 ปี อายุความพั้งแพะห์อาจังค์สิทธิเรียกร้อง
ไกรเป็นพันไป (มาตรา 169) อายุความสกุกหยุดลง เมื่อมีการรับสภาพหนี้ ทุยการใช้
เงินให้บ้างส่วน ทุบสั่งถอนเมี้ยนหรือให้ประกัน หรือทำการอย่างไกอย่างหนึ่ง สายอนรับ
สภาพนสิทธิเรียกร้องนั้น (มาตรา 172) หรือไม่มีการฟ้องคดีเพื่อกังหลักฐานสิทธิเรียก
ร้องเพื่อให้รื้อนี้ความที่เรียกร้อง (มาตรา 173) ถ้าไม่มีการใช้สิทธิเรียกร้องภายในระยะเวลา
เวลางานหมดอายุความแล้ว ดูหนึ้นก็สอนที่จะบอกมัคการชาระหนี้ไก (มาตรา 188 วรรค 1)

๑๑. การจ่ายค่าจ้าง

(1) โดยหลักคองจายเป็นเงิน

ตามขอ 27 วรรค 1 นายจ้างทองจายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา และค่าหางาน
ในวันหยุดที่จายเป็นเงิน กวัยเงินตราไทย ถ้าจะจายเป็นทัวเงินหรือเงินตราต่างประเทศ
ต้องไกรับความยินยอมจากอุกจ้าง ประกาศกระทรวงมหาดไทย ขอ 27 วรรค 2 ขอมให้

นายจ้างและลูกจ้างทุกคนต่างเป็นเงินตราต่างประเทศแทนเงินตราไทยไว้ ด้วยไม่คงจะในเรื่องอัตราแลกเปลี่ยนให้คิดอัตราแลกเปลี่ยนของทางราชการ ในวันที่ถึงกำหนดชำระค่าจ้างแยกตามกองคลังค่าจ้างเป็นเงินแล้ว ข้อ 27 วรรค 3 ห้ามนายจ้างจ่ายเป็นพันธ์หรือสิ่งของอื่นใดที่แทนเงินหรือทั้งเงิน

(2) ระบบเวลาการจ่ายค่าจ้าง

บทบัญญัติทั้งในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และในประกาศกระทรวงมหาดไทยในไก่กำหนดวันเวลาการจ่ายค่าจ้างไว้ แต่ในทางปฏิบัติ ก็คงมีการจ่ายค่าจ้างเป็นสัปดาห์หรือเป็นเดือนตามปฏิทิน

ตามมาตรา 580 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า ด้วยไม่มีกำหนดโดยเสียค่าห้องเรือนหรือเช่าที่ที่จ่ายสินจ้างเมื่อไก่ ห้ามว่าพึงจ่ายเมื่องานไก่ทำเสร็จแล้ว ต่อการจ่ายสินจ้างนั้นให้กำหนดคืนไว้เป็นระยะเวลา กิจทึ่งจ่ายเมื่อสุ��ะยะเวลาเข่นนั้น ทุกคราวไป กล่าวคือ เมื่อสิ้นเดือนหรือสิ้นสัปดาห์

ตามข้อ 25 ของประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องการคุ้มครองแรงงาน บัญญัติแก่เพียงว่าในกรณีที่กำนัลค่าจ้าง ค่าจ้างเวลา และค่าห้างงานเป็นวันหยุดรายเดือน หรือเป็นระยะเวลาอย่างอื่นที่ไม่เกินหนึ่งเดือน ในรายไม่น้อยกว่าเดือนละหนึ่งครั้ง เว้นแต่จะมีการยกของกันเป็นอย่างอื่นที่เป็นประโยชน์แก่ลูกจ้าง

(3) สถานที่จ่ายค่าจ้าง

ข้อ 28 ของประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องการคุ้มครองแรงงาน บัญญัติให้ นายจ้างจ่ายค่าจ้าง ค่าจ้างเวลา และค่าห้างงานในวันหยุดให้แก่ลูกจ้าง ณ สถานที่ที่อยู่อาศัย ณ สถานที่ที่นอนท่องไก่รับความยินยอมจากลูกจ้าง

(4) การคำนวณค่าจ้างและหลักฐานการรับเงิน

ตามข้อ 71 และข้อ 73 ของประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องการคุ้มครองแรงงานบัญญัติให้ นายจ้างซึ่งมีลูกจ้างรวมกันนับตั้งแต่สิบคนขึ้นไป เป็นประจำจัดทำหนาเบี้ยนลูกจ้าง และเอกสารเกี่ยวกับการคำนวณค่าจ้างเป็นภาษาไทยและเก็บไว้ ณ สถานที่ห้างงาน เอกสารเกี่ยวกับการคำนวณค่าจ้าง ค่าจ้างเวลา และค่าห้างงานในวันหยุดนั้น ท้องมีรายการคั่งค้างไว้ ดัง

1) วันและเวลาห้างงาน

- 2) ผลงานที่ทำไก่สำหรับลูกจ้างซึ่งไก่รับค่าจ้างตามยังงานโดยคำนวณเป็นหน่วย
- 3) ค่าจ้าง ค่าจ้างเวลา และค่าห้างงานในวันหยุดให้แก่ลูกจ้าง นายจ้างห้องจัดให้ลูกจ้างลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน

(5) การห้ามนำหน้าอนผู้นำห้าม

ข้อ 30 ของประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องการคุ้มครองแรงงาน บัญญัติ
หมายจ้างนำหน้าอนผู้นำห้ามจากค่าจ้าง ค่าเชางาน และค่าทำงานในวันหยุด

2. นำหน้าจ่ายค่าจ้างในกรณีที่สูงกว่าไม่ได้ทำงาน

ก. สิทธิเรียกร้องของสูงกว่าสำนักงานรับค่าจ้างในวันหยุด

(1) ค่าจ้างสำนักงานรับวันหยุดประจำปี

ข้อ 32(1) ของประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องการคุ้มครองแรงงาน
บัญญัติหมายจ้างรายค่าจ้างแยกสูงกว่า (สูงกว่าซึ่งหมายจ้างทดลองงานไว้เป็นการประจำ)
รวมทั้งสูงกว่าจ้างชั่วคราวซึ่งทำงานติดต่อ กันเกิน 120 วัน โดยรวมวันหยุด วันลา และวันที่
นายจ้างสั่งให้หยุดงานเพื่อประโยชน์ของนายจ้างตามข้อ 75 (นอกจ้าสูงกว่าจ้างประจำที่ได้รับค่าจ้าง
แรงงานรายวัน รายชั่วโมง และคุณผลงานโดยการคำนวณเป็นหน่วย) สำนักงานรับวันหยุดประจำ
ประจำเดือนค่าจ้างในวันทำงานสูงกว่าจ้างรายวัน รายชั่วโมง หรือคุณผลงานโดยคำนวณ
เป็นหน่วย ในไตรมาสที่จะได้รับค่าจ้างในวันหยุดประจำปี

(2) ค่าจ้างสำนักงานรับวันหยุดตามประจำเดือน

ตามข้อ 32(2) นายจ้างทดลองรายค่าจ้างแยกสูงกว่าและสูงกว่า
ชั่วคราวซึ่งทำงานติดต่อ กันเกิน 120 วัน ตามข้อ 75 สำนักงานรับวันหยุดตามประจำเดือน
ประจำในวันทำงาน

วันหยุดตามประจำเดือนนี้ ข้อ 9 โภคภูมิให้นายจ้างประกาศกำหนดวันหยุด
ไว้ในน้อยกว่าปีละ 13 วัน โดยรวมวันแรงงานแห่งชาติ (1 พฤษภาคม) กว้าง ในกรณีที่
วันหยุดตามประจำเดือนวันโภคภูมิประจำปีทั้งหมด สูงกว่าให้หยุดในวันทำงานถัดไปแทน
วันหยุดตามประจำเดือนก่อน (ข้อ 9 วรรค 2)

ข. สิทธิเรียกร้องของสูงกว่าจ้างสำนักงานรับวันหยุดพักย่อนประจำปีโดยได้รับค่าจ้าง
สูงกว่าซึ่งทำงานติดต่อ กันมาแล้วครบหนึ่งปีสิทธิหยุดพักย่อนประจำปีให้ไม่น้อย
กว่าปีละ 6 วันทำงาน (ข้อ 10 วรรค 1) สูงกว่าที่มีสิทธิหยุดพักย่อนประจำปีก่อนนี้ รวม
ความถึงสูงกว่าจ้างประจำหรือสูงกว่าจ้างชั่วคราวทุกคนที่ทำงานติดต่อ กันมาครบหนึ่งปี
สำนักงานรับค่าจ้างประจำรายจ้างของเจ้าของค่าจ้างในวันทำงาน

(ข้อ 32 วรรค 3)

นายจ้างเป็นผู้กำหนดวันหยุดพักย่อนประจำปีอย่างน้อย (ข้อ 10 วรรค 1) ใน
กิจการที่มีสูงกว่าจ้างรวมกันตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป นายจ้างท้องมีรายการในข้อมูลเกี่ยวกับการ
ทำงาน โดยระบุชื่อวันหยุด และหลักเกณฑ์การนับพักย่อนประจำปีทั้งหมด (ข้อ 69 วรรค 2)

นายจ้างและลูกจ้างจะคงกันอ่วงหน้าจะสมและเรื่องนั้นหยุดพักบ่อยระหว่างวัน
ไปร่วมหยุดในเมืองทิ้ง (ข้อ 10 วรรค 2)

ในการพิพากษาจ้างเลือกจ้างลูกจ้างประจำโดยที่ลูกจ้างนี้ได้ทำความยินดี นายจ้าง
ก่องขายค่าจ้างแก่ลูกจ้างสำหรับวันหยุดพักบ่อยระหว่างวัน ตามส่วนที่ลูกจ้างมีสิทธิ์ให้กับ (ข้อ 45)
ซึ่งนายจ้างคงขายค่าจ้างเท่ากับค่าจ้างในวันทำงาน (ข้อ 32(3))

ก. ค่าจ้างในกรณีลูกจ้างป่วย

ลูกจ้างประจำมีสิทธิ์ให้รับค่าจ้าง ตลอดเวลาที่เข้าป่วยเท่ากับค่าจ้างในวัน
ทำงาน เป็นระยะเวลาหนึ่งปีไม่เกิน 30 วันทำงาน (ข้อ 12 ประกอบกับข้อ 33)

การมาป่วยทั้งหมดสามวันขึ้นไป นายจ้างจะให้ลูกจ้างแสลงในรับรองแพทย์
แพทย์ชุมชนหนึ่งทิ้ง ถ้าลูกจ้างไม่อาจหาแพทย์แผนชุมชนหนึ่งทิ้ง ลูกจ้างทองซึ่งใน
นายจ้างทราบ (ข้อ 12 วรรค 2)

ก. ค่าจ้างในกรณีพิพากษ์มีกรรม

ลูกจ้างซึ่งเป็นพิพากษ์มีกรรม นอกจากมีสิทธิ์อยู่ป่วยปีหนึ่งไม่เกิน 30 วันทำงาน
โดยให้รับค่าจ้างเท่ากับค่าจ้างในวันทำงาน (ข้อ 12 ประกอบกับข้อ 33) แล้ว มีสิทธิ์อยู่เพื่อ
การกลอกเพิ่มหนึ่งอีก 60 วัน รวมวันหยุดก็อยู่โดยไม่ให้รับค่าจ้าง แต่ถ้าพิพากษ์นั้นให้ทำงานมาแล้ว
ไม่น้อยกว่า 180 วัน มีสิทธิ์ให้รับค่าจ้างเท่าเวลาที่ถูกต้องอัตราที่ให้รับอยู่จากวันลาเพื่อการ
กลอก 60 วันนั้นอีกไม่เกิน 30 วัน (ข้อ 18 วรรค 1)

ในการพิพากษ์นั้นยังไม่สามารถทำงานได้เนื่องจากภาระกลอก ก็มีสิทธิ์อยู่ใน
ให้รับค่าจ้างอีก 30 วัน (ข้อ 18 วรรค 2)

การมาเที่ยวการกลอกของพิพากษ์นี้ นายจ้างจะให้ลูกจ้างแสลงในรับรองแพทย์
มีชุมชนหนึ่งทิ้ง (ข้อ 18, วรรค 3 ประกอบกับข้อ 12 วรรค 2)

ก. ค่าจ้างในกรณีห้ามเข้าทำงาน

ในการพิพากษ์ลูกจ้างพร้อมที่จะทำงาน แทนนายจ้างไม่มีงานให้ลูกจ้างทำโดยประจักษ์
มูลเหตุนั้นจะถูกห้ามโดยไม่ได้ นายจ้างก็ให้เข้ามาเป็นผู้ชี้แจง ตามมาตรา 307 แห่งประมวล
กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แทนประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และประกาศกรະหารวมหากไทย
เรื่องการคุ้มครองแรงงานในให้มูลเหตุที่ถูกดูดซึมจากการบินนัดของนายจ้าง สำหรับสิทธิ์เรียกร้อง
ค่าจ้างของลูกจ้างไว้ตั้งแต่ บทบัญญัติที่ก่อให้อนุโญท์ในเรื่องนิจฉัยมูลเหตุดังกล่าว อาจจะได้แก่
บทบัญญัติมาตรา 582 วรรค 2 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ซึ่งบัญญัติไว้เมื่อนายจ้าง
ให้ยกเลิกล่าอาชญากรรม เมื่อถึงหรือก่อนจะถึงกำหนดครั้งสุดท้ายคราวใหญ่หรือหนึ่ง เพื่อให้เป็น
ผลให้ลูกจ้างไม่ถูกก้าหนทางเข้าสิ่งจ้างคราวดังไปช่างหน้าแล้ว นายจ้างจะจ่ายเงินจ้างแก่

สูญช้างเสียให้กับนายจ้างที่จะต้องจ่ายตนถึงเวลาเลิกสัญญาตามกำหนดที่มอบก่อนวันที่เกียวกับข้อสัญญาของสูญช้างจากงานเสียในทันทีก็อาจทำได้แล้ว จะเห็นว่าเมื่อนายจ้างไม่ประสงค์ที่จะรับภาระงานของสูญช้าง เหตุการณ์ในเหตุนั้นที่นายจ้างคงรับผิดชอบแล้ว นายจ้างก็ยังมีหน้าที่จะต้องพยายามหาจ้างให้แก่สูญช้างอีก

3. หน้าที่ซักสิทธิ์การนักสูญช้าง

ก. การจัดสถานที่ทำงานให้สูญช้างและให้ความปลอดภัยแก่การทำงานของสูญช้าง

ข้อ 66 ของประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องการคุ้มครองแรงงาน บัญชีให้นายจ้างจัดให้มีการระบายน้ำออกทางระเบียงทางเดิน ทางเดิน และสิ่งโถครก แสงสว่าง ทางออกสูงเดินในอาคารที่สูญช้างทำงานตามมาตรฐานและวิธีการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

ข้อ 63 บัญชีให้นายจ้างจัดให้มีน้ำสะอาดสำหรับกิน ห้องน้ำและส้วมอันสูงพองานสุขาลักษณะ และมีบริเวณเพียงพอแก่สูญช้างตามที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด ซึ่งตามประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องกำหนดสิทธิ์การเกี้ยวกับสุขภาพอนามัยสำหรับสูญช้างให้บัญชีจึงอนุญาตให้จำเป็นสำหรับกิจกรรมจำนวนสูญช้างที่ทำงานในกิจกรรมนั้น เป็นทันท่วงทันที่ห้างงานที่มีสูญช้างไม่เกิน 40 คน ห้องน้ำสะอาดสำหรับกินไม่น้อยกว่าหนึ่งห้องน้ำไม่น้อยกว่าหนึ่งห้องน้ำและส้วมไม่น้อยกว่าสองห้อง (ข้อ 1 วรรค 2) สถานที่ห้างงานที่มีสูญช้างห้างงานไม่เกิน 80 คน ห้องน้ำสะอาดสำหรับกินไม่น้อยกว่าสองห้องน้ำไม่น้อยกว่าสองห้องน้ำและส้วมไม่น้อยกว่าสามห้อง (ข้อ 1 วรรค 2) สถานที่ห้างงานที่มีสูญช้างห้างงานห้องน้ำและส้วมสำหรับหูบินแยกไว้เฉพาะกามสมควร (ข้อ 1 วรรค 5) ส่วนห้องจัดให้สูญช้างทำงานสุขาลักษณะและให้มีเครื่องป้องกันอันตรายและการตรวจร่างกายสูญช้าง สำหรับงานอันอาจเป็นอันตรายทดสอบสุขภาพหรือร่างกายของสูญช้าง นายจ้างห้องจัดให้มีเครื่องป้องกันอันตรายตามที่กระทรวงมหาดไทยกำหนดไว้ (ข้อ 65 วรรค 1)

นอกจากนั้นนายจ้างห้องจัดให้แพทย์แผนปัจจุบันชันหนึ่งครัวร่างกายสูญช้างซึ่งห้างงาน ซึ่งอาจเป็นอันตรายทดสอบสุขภาพหรือร่างกายนั้นไม่น้อยกว่าปีละหนึ่งครั้ง และเก็บบันทึกผลการตรวจไว้ใน ๔ สถานที่ห้างงานไม่น้อยกว่า ๕ ปี (ข้อ 65 วรรค 2)

ก. หน้าที่ของนายจ้างในการจ่ายเงินทดแทนการเจ็บป่วยหรืออุบัติเหตุเนื่องจากการทำงาน

โดยเหตุที่ประเทคโนโลยีไทยยังไม่มีการประกันสังคม จึงมีความจำเป็นที่กองมีมาตรการทางกฎหมายที่จะให้นายจ้างเป็นผู้จ่ายเงินทดแทนการเจ็บป่วยหรืออุบัติเหตุเนื่องจากการ

พำนักในแก่นายจ้าง โดยรัฐมนตรีที่จะพิจารณาวินิจฉัยและให้นายจ้างจ่ายเงินทดแทนให้แก่ลูกจ้างโดยเร็วที่สุดเท่าจะเร็วได้ การที่มีการคัดค้านคำวินิจฉัยของเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับเงินทดแทนคงถูก ไม่ก่อให้เกิดความบุกเบิกนานาประการ เพิ่มภาระกว่าที่จะต้องลงทุนเวลา นาน รัฐจึงเห็นความจำเป็นที่ต้องจัดตั้งกองทุนเงินทดแทนขึ้น โดยกำหนดให้นายจ้างจ่ายเงินสมบทกองทุนเงินทดแทนจำนวนสูงจ้างและอัตราของกิจการประกอบทาง ๆ ที่กฎหมายกำหนด กองทุนเงินทดแทนที่ตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 1 มกราคม ๒๕๑๗ นี้ มีลักษณะเป็นการประกันสังคมประเพณี ซึ่งจะห้ามนำที่ด้วยค่าทดแทนในแก่ลูกจ้างโดยกรงสำหรับกิจการที่มีลูกจ้างทำงานอยู่ในกรุงเทพมหานคร สมุทรปราการ นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรสาคร และนครปฐม ทั้งแท้ ๒๐ คน ขึ้นไป ซึ่งนายจ้างมีหน้าที่จ่ายเงินสมบทกองทุนเงินทดแทนตามอัตราที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด ตามประกาศของกระทรวงมหาดไทยเรื่องประเพณี ขนาดของกิจการ และห้องที่ห้ามให้ นายจ้างจ่ายเงินสมบทกองทุนเงินทดแทน แต่กิจการที่นายจ้างไม่ห้องจ่ายเงินสมบทกองทุนเงินทดแทน นั้น ถูกจ้างคงมีให้รับจากนายจ้างโดยกรง

(๑) กรณีที่จะได้เงินทดแทน

(ก) การเข็นป่วยเนื่องจากการทำงาน

ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องโรคซึ่งเกิดขึ้นเกี่ยวเนื่องแก่การทำงาน ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๑๕ ให้กำหนดรายการของโรคทั่ว ๆ ซึ่งเกิดขึ้นตามลักษณะหรือสภาพของงาน หรือโรคซึ่งเกิดจากการทำงานไว้ แก่กรมรายการที่กำหนดไว้แล้ว ๒๑ ชนิดนั้น ก็ไม่ได้มีเพียงแค่นั้น เพิ่มข้อ ๒๒ ให้เปิดช่องว่างท่อไปอีกว่า "โรคหรือการเจ็บป่วยอย่างอื่นซึ่งเป็นผลเนื่องจากการทำงาน" เป็นโรคที่จะได้เงินทดแทน นอกเหนือนั้น ตามประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องกำหนดงานที่อาจเป็นอันตรายก่อสูญเสียหรือร่างกายของลูกจ้างบังได้กำหนดงานประกอบทางทั่ว ๆ ซึ่งถ้าเป็นการเจ็บป่วยจากโรคซึ่งเกิดขึ้นตามลักษณะหรือสภาพของงานนั้นแล้ว ก็เป็นการเจ็บป่วยที่จะได้รับเงินทดแทนด้วย

(ข) ประสบอันตราย

ตามคำนิยามในข้อ ๒ ของประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องการคุ้มครองแรงงาน "ประสบอันตราย" หมายความว่า การที่ลูกจ้างได้รับอันตรายและการบาดเจ็บอันใด หรือถึงแก่ความตายเนื่องจากการทำงานให้แก่นายจ้าง หรือการป้องกันรักษาและประโยชน์ให้แก่นายจ้าง

การประสบอันตรายระหว่างการเดินทางไปยังสถานที่ทำงาน หรือกลับจากสถานที่ทำงานไม่อยู่ในความหมายของการประสบอันตรายที่จะได้รับเงินทดแทน เว้นแต่จะเป็นการทำงานให้แก่นายจ้าง หรือป้องกันรักษาประโยชน์ให้แก่นายจ้าง

(ก) กรณีไม่ได้รับเงินทดแทน

ตามข้อ 55 นายจ้างจะไม่扣หักเงินทดแทนในการประเมินอัตราภาระที่ออกเจ็บป่วยของลูกจ้าง เท่าระดับที่ลูกจ้าง (1) เสพเกเรื่องทางช่องเนาะนไม่สามารถครองสติได้ หรือ (2) จงใจให้นอนเองหรือขึ้นไปนอนอันตราย

(2) การจ่ายเงินทดแทน

(ก) การเจ็บป่วยหรือประสบอันตรายในเดือน

1) การรักษาพยาบาล

ข้อ 51 ของประกาศศกรกระทรวงมหาดไทยเรื่องการคุ้มครองแรงงานบัญญัติให้นายจ้างจัดให้ลูกจ้างได้รักษาพยาบาลจากเท่าที่เป็นในทันทีหลังจากประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย หมายความว่า เป็นหน้าที่ของนายจ้างที่จะห้องจัดให้มีการรักษาพยาบาลด้านนายจ้างในปฏิบัติและลูกจ้างท้องถิ่นการรักษาพยาบาลเอง ลูกจ้างก็มีสิทธิที่จะได้รับการชดเชยเงินที่เก็บไว้ก่อนออกจากไปกินชาจากนายจ้าง ตามหนังสือที่ว่าด้วยการจัดการงานนอกสั่ง (มาตรา 395 มาตรา 401 ป.พ.ร.)

เมื่อลูกจ้างประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย นายจ้างจ่ายค่ารักษาพยาบาลเท่าที่จำจริงความชำนาญที่เป็น แต่ไม่เกินสองหมื่นบาท และห้องจ่ายทันทีเมื่อฝ่ายลูกจ้างรองขอ (ข้อ 52 วรรค 1 และวรรค 2)

2) เงินทดแทนการขาดรายได้

เมื่อลูกจ้างประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยอันเกิดจากการทำงาน หรือจากโรคซึ่งเกี่ยวเนื่องกับการทำงาน จนไม่สามารถทำงานได้เกิน 7 วันติดกัน นายจ้างห้องจ่ายเงินทดแทนการขาดรายได้ทั้งหมดที่ลูกจ้างประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเป็นรายเดือน ในอัตราเดียวกับเดือนของค่าจ้างรายเดือน โดยเฉลี่ยสำหรับการทำงานสุดท้าย ตลอดเวลาที่ลูกจ้างยังไม่สามารถทำงานติดกันได้ แต่ห้องไม่เกินหนึ่งปี (ข้อ 54(1) และข้อ 52 วรรคสี่)

3) เงินทดแทนการสูญเสียอัย世俗

กรณีลูกจ้างห้องสูญเสียอัย世俗บางส่วนของร่างกาย ข้อ 54(2) ของประกาศศกรกระทรวงมหาดไทยเรื่องการคุ้มครองแรงงาน บัญญัติให้นายจ้างจ่ายเงินทดแทนตามประเภทของการสูญเสียอัย世俗 และห้องจะจ่ายให้กับคนประเมินภาระที่ออกเจ็บป่วยช่องทางช่องลมหายใจในอัตราเดียวกับเดือนของค่าจ้างรายเดือนโดยเฉลี่ยเป็นเวลาไม่เกิน 5 ปี ซึ่งในประกาศศกรกระทรวงมหาดไทย เรื่องกำหนดการจ่ายค่าทดแทนให้ระบุถึงการสูญเสียอัย世俗บางส่วนของร่างกาย และระบุจะจ่ายค่าทดแทนไว้ ตามประเภท

การสูญเสียอวัยวะ เช่นการสูญเสียนิ้วแมมือจากนิ้วหนังระบบเวลาจ่าย 10 เดือน เสียสูกกาหนึ่ง 2 ปีกับ 5 เดือน เสียแขนซ้างหนึ่ง 4 ปีกับ 6 เดือนเป็นทัน ถ้าสูกซ้างสูญเสีย อวัยวะในหลักส่วนของร่างกาย ก็ให้ก้านจะก้านคนเวลาคั้งก่อความกัน แต่ไม่เกิน 5 ปี

4) เงินทดแทนการหุ้นห่วงภาระ

ในการผู้สูกซ้างของหุ้นห่วงภาระ เพราะเหตุที่ประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย เนื่องจากการทำงานข้อ 54(3) บัญชีให้นายจ้างจ่ายเงินทดแทนในอัตราอัตราเดียวกับเดือนของค่าจ้างรายเดือนโดยเฉลี่ยตามประมวลของการหุ้นห่วงภาระ ที่กระทำการมากที่สุดเป็นเวลาไม่เกิน 10 ปี การผู้สูกซ้างของหุ้นห่วงภาระนั้น ประการศักดิ์กระทำการมากที่สุด หรือก่อภาระจ่ายค่าหักแทนให้บัญชีในข้อ 2 เฉพิเศษของซองซ้างขาด มิหรือแซนซ้างหนึ่งกันเท่านี้จะขาดอีกซ้างหนึ่ง กรณอคหั้งซองซ้างหรือเสียสมรรถภาพในการลงเงิน มากเจ็บป่วยจะเป็นเหตุให้ขาดเงินเดือนไม่สมประกอบ เป็นทัน

เมื่อมีการจ่ายเงินทดแทนการหุ้นห่วงภาระแล้ว สูกซ้างก็ไม่มีสิทธิได้รับเงินทดแทนการสูญเสียอวัยวะหรือเงินทดแทนการชากร้ายใกล้กัน

(ช) การเจ็บป่วยหรือประสบอันตรายชนิดแก่ความหาย

1) ค่ารักษาพยาบาล

นายจ้างของรายค่ารักษาพยาบาลหาที่ขายจริงความชำรุดเป็น แต่ไม่เกิน 2 หมื่นบาท

2) ค่าห้ามพำน

นายจ้างของรายค่าห้ามพำนเป็นจำนวนเงินสามเท่าของค่าจ้างรายเดือนโดยเฉลี่ย แต่ห้องไม่น้อยกว่า 1,500 บาท และไม่เกิน 5,000 บาท (ข้อ 52 วรรคสอง)

3) การจัดการศพ

ในการผู้สูกซ้างประஸบอันตรายหรือเจ็บป่วยถึงแก่ความตาย และไม่มีหมายเหตุของบุคคลเป็นผู้จัดการศพ นายจ้างห้องจัดการศพสูกซ้างไปพอดังก่อน แต่จะใช้เงินค่าห้ามพำนนั่งในส่วนของค่าห้ามพำนที่นายจ้างจะหักของรายไม่ได้ (ข้อ 53)

ถ้าสูกซ้างตายไปครบ 48 ชั่วโมงแล้ว ยังไม่มีหมายเหตุเป็นผู้จัดการศพ นายจ้างห้องจัดการห้ามพำนตามประเพณีของสูกซ้างซึ่งถึงแก่ความตาย และห้องจัดการศพที่ไม่ได้เป็นผู้จัดการศพ ห้องจัดการศพสูกซ้างไปพอดังก่อน แต่จะใช้เงินค่าห้ามพำนนั่งในส่วนของค่าห้ามพำนที่นายจ้างจะหักของรายไม่ได้ แต่ห้ามหักหั่นลงมาใช้เป็นค่าใช้จ่ายในการนี้หรือไม่ แต่ห้องจัดการศพนี้จะคงให้เห็นว่า หน้าที่จ่ายเป็นเงิน (ค่าห้ามพำน) กด้ายเป็นหน้าที่จ่ายเป็นของ (การจัดการศพ) ไปแล้ว

4) เงินทดแทนทดแทน

ท้ายห้องสูตรจ้างที่ท้าย ชั้นท่านช้อ 50 ให้แก่ มิภารากา สาพืชือภริยา บุกรชั่วมีอายุต่ำกว่า 18 ปี เว้นแต่เมื่อมีอายุครบ 18 ปีแล้วก็จะถูกห้าม อุบัติชั่วมีอายุ ทั้งแท้ 18 ปีแต่หุพหลาภ หรือจิกทันเพื่อนในสมประกอบ ซึ่งอยู่ในอุปการะของสูตรจ้างก่อน ประสมอันตรายหรือเจ็บป่วยจนถึงแก่ความตาย นายจ้างทองจ่ายเงินทดแทนทดแทนเป็นราย เดือนร้อยละหกสิบของค่าจ้างรายเดือนโดยเฉลี่ยของสูตรจ้างที่ท้าย เป็นส่วนแบ่งเท่ากันเป็น เวลาไม่เกิน 5 ปี (ข้อ 54(4) และข้อ 50 วรรคสาม) ถ้าไม่มีหายาหกจ้าง นายจ้าง ทองจ่ายเงินทดแทนแก่ผู้ชั่งอยู่ในอุปการะของสูตรจ้างที่ท้าย ก่อนประสมอันตรายหรือเจ็บป่วย จนถึงแก่ความตาย เมื่อบุคคลนั้นได้รับความเสียหาย แหรรษาความอุปการะจากสูตรจ้าง ท้าย (ข้อ 50 วรรคสอง)

(ก) การเบี้ยนแพ่องกรณีเจ็บป่วย

1) เมื่อบุคคลของค่าจ้างประสมอันตรายหรือการเจ็บป่วยเบี้ยนแพ่องไป ตามข้อ 59 ถ้าปรากฏภัยหลังวันของการประสมอันตรายหรือการ เจ็บป่วยของสูตรจ้างให้เบี้ยนแพ่องไป พนักงานเงินทดแทนเมื่อานาจทำคำสั่งในนี้ให้ 2) ในมีการเบี้ยนแพ่องจำนวนเงินทดแทนตามสภาพค่าห้องเชื้อ ในข้อ 52 วรรคดี่ ให้คำนวณเงินทดแทนจากค่าจ้างรายเดือนโดยเฉลี่ย โดยคำนวณจากเงินค่าจ้างที่สูตรจ้างได้รับสำหรับการทำงาน 6 เดือน ลูกหน้า หรือในกรณีที่ สูตรจ้างทำงานยังไม่ครบ 6 เดือน ให้คำนวณโดยเฉลี่ยจากเงินค่าจ้างที่สูตรจ้างได้รับสำหรับ ระยะเวลาที่ให้ทำงานมาแล้ว

จำนวนเงินทดแทนนี้กฎหมายไม่เปิดช่องให้มีการปรับปรุงเบี้ยนแพ่องให้ ตามภาวะของค่าครองชีพ ซึ่งหากต่างกันภารกิจภารกิจสังคมที่อาจปรับเงินค่าทดแทนให้โดยกฎหมาย

(ก) วิธีการในการเรียกเงินทดแทน

(ก) การแจ้งการประสมอันตรายหรือเจ็บป่วย
ตามข้อ 48 เมื่อสูตรจ้างประสมอันตรายหรือเจ็บป่วยจนถึงแก่ความตาย นายจ้างทองแข่งท่อพนักงานเงินทดแทนแหงห้องดินที่นายจ้างมีสำนักงานหรือหน่วยงานทั้งอยู่ ภารกิจภารกิจแรงงานกันหนทางภายใน 15 วันนับแต่วันที่นายจ้างทราบ

(ก) การเรียกเงินทดแทน

ตามข้อ 49 สูตรจ้างซึ่งประสมอันตรายหรือเจ็บป่วย ห้องดินที่เรียกห้อง เงินทดแทนจากนายจ้างท่อพนักงานเงินทดแทนแหงห้องดินที่นายจ้างมีสำนักงานหรือหน่วยงานทั้งอยู่ ภารกิจภารกิจแรงงานกันหนทางโดยไม่ซักซ้ำ

บทบัญญัตินี้ไม่กล่าวถึงอาชญากรรมของสหิรrelevant เมื่อเป็นเช่นนี้ อาชญากรรมของสหิรrelevant จะมีอย่างไร การที่จะนำอาชญากรรมอย่างดังนี้ (1 ปี) ของ บทบัญญัตินี้ไว้ใช้ในเรื่องจะเป็นการไม่ถูกต้อง เพราะเงินทุกบาทไม่ใช่ความในมหคุณ การละเมิด แต่เป็นการหักหนี้ประจำต้องเสียไป เพราะเหตุที่หักจ้างให้ ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายจ้าง ทว่าเหตุนี้เองจึงอาจกล่าวได้ว่า อาชญากรรมของสหิรrelevant เงินทุกบาท หักเป็นอาชญากรรมอย่างเดียวกับกฎหมาย ซึ่งเมื่อไม่มีกฎหมายบัญญัตินี้เป็นอย่างดังแล้วก็จะเป็น 10 ปี (มาตรา 164 ปพ.) เพราะอาชญากรรม 2 ปีตามมาตรา 165 ปพ. นั้นใน (8) และ (9) ก็กล่าวถึงแต่เรื่องค้างงานไม่ใช่เงินทุกบาทความเสียหาย ดังนั้น อาชญากรรมของเงินทุกบาทจะสิ้นสุดลงก็ต่อเมื่อหักหนี้ 10 ปีแล้ว

(ค) การตรวจสอบและการกำหนดเงินทุกบาท

เมื่อมีการจ้างการประสมอันตรายหรือเจ็บป่วย หรือเมื่อยืดเสียหายให้ บินค่าร้องขอรับเงินทุกบาทหรือเมื่อปรากฏแก่หนังงานเงินทุกบาทว่าถูกจ้างประสมอันตรายหรือ เจ็บป่วย หรือเจ็บป่วยจนถึงแก่ความตาย พนักงานเงินทุกบาททองคำดำเนินการสอบสวน ข้อเท็จจริงโดยไม่ลักษณ์ (ข้อ 56)

ถ้าหนังงานเงินทุกบาทเห็นว่าถูกจ้างนัยมีสหิรrelevant ให้รับเงินทุกบาท พนักงานเงินทุกบาททองคำสั่งให้นายจ้างจ่ายเงินทุกบาทในแก่ถูกจ้าง หรือยืดเสียหายให้ถูกจ้างประสมอันตรายหรือเจ็บป่วยจนไม่สามารถทำงานได้ สูญเสียอย่างไร ทุพพลภาพหรือ ถึงแก่ความตายแล้วทั้งกรณี ในค่าสั่งนั้นให้กำหนดจำนวนเงินทุกบาท และระยะเวลาจ่าย เงินกังกล่าวหมาย (ข้อ 57)

(ง) การคัดค้านค่าสั่ง

ในการพิพากษาจ้างหนี้อยู่นี้ค่าร้องเรียนเงินทุกบาทไม่พอใจค่าสั่งของ พนักงานเงินทุกบาท นายจ้างหรือผู้ยื่นค่าร้องเรียนเงินทุกบาทมีสหิรrelevant ค่าสั่งก่ออิมพิ กรรมธรรมเนียมภายใน 30 วัน นับแต่วันทราบค่าสั่ง (ข้อ 60 วรรคหนึ่ง) เมื่อขอขึ้นค่าที่จารณา อุทธรณ์แล้วจะถือว่าค่าสั่งแจ้งเป็นหนังสือให้นายจ้างและผู้ยื่นค่าร้องเรียนเงินทุกบาททราบ ถ้าหักสองฝ่ายเห็นชอบพร้อมกัน นายจ้างหักจ่ายเงินทุกบาทภายใน 30 วัน ถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่เห็นชอบก็จะ ฝ่ายนั้นมีสหิรrelevant ไปถูกศาลมีกำหนดภายใน 30 วันนับแต่วันทราบค่าสั่ง (ข้อ 60 วรรคสอง) การค่าเบินคิดบังคับไม่ใช่พิพากษาหัวหน้าจ้างและถูกจ้าง แต่ เป็นขอพิพากษาระหว่างผู้ไม่พอใจค่าสั่งกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ในกรณีนี้นายจ้างเป็นฝ่ายนำคดีไป สู่ศาล นายจ้างหักจ่ายเงินทุกบาทเป็นจำนวนกมค่าสั่งของขึ้นค่าที่จึงจะฟ้องคดีให้ (ข้อ 60 วรรคสาม)

(๗) ห้ามนายจ้างหักเงินทดแทนและการคุ้มครองจากการบังคับก็ตี การรายเงินทดแทนนี้ นายจ้างจะนำหน้อี้มาหักเงินทดแทนไม่ได้ เว้นแต่จะได้รับความยินยอมจากลูกจ้างหรือผู้อพิช (ข้อ 61) เช่นเดียวกันการห้ามน้ำหน้อี้มาหักจากเงินการจ้าง

เงินทดแทนไม่อยู่ในความรับผิดชอบของการบังคับก็ตี (ข้อ 62)

(๘) การคุ้มครองลูกจ้างโดยกองทุนเงินทดแทน เพื่อเป็นการคุ้มครองลูกจ้างให้ได้รับเงินทดแทนตามที่กฎหมายกำหนด ประกาศของคณะปฏิริวติ ฉบับที่ 103 จึงให้มูลค่าในข้อ ๓ ในมีกองทุนเงินทดแทนในกรมแรงงานเพื่อเป็นทุนให้มีการจ่ายเงินทดแทนแก่ลูกจ้างแทนนายจ้างในกรณีที่นายจ้างหักง่อนจ่าย กองทุนเงินทดแทนประกาศด้วยเงินที่นายจ้างจ่ายสมหมำดตามประเพณีและชนบทของกิจการ ในห้องที่กามที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด เงินอุดหนุนจากรัฐบาลเงินหรือทรัพย์สินที่มีอยู่หักและเงินรายได้อันๆ

การกำหนดอัตราเงินสมหมำด และอัตราเงินป่ากที่เรียกเก็บจากนายจ้าง ตามประเพณีและชนบทของกิจการในแต่ละห้องที่นั้น กระทรวงมหาดไทยได้ออกประกาศเรื่อง ประเพณี ชนบทของกิจการ และห้องที่ให้นายจ้างจ่ายเงินสมหมำดกองทุนเงินทดแทน ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๑๖

ด้านนายจ้างไม่จ่ายเงินสมหมำดกองทุนเงินทดแทนภายในกำหนดเวลาหรือจ่ายไม่ครบ ห้องจ่ายเงินเพิ่มคิดเป็นรายเดือนทุกเดือนในอัตราร้อยละห้าของเงินสมหมำดหัก (ข้อ ๙ ประกาศของคณะปฏิริวติฉบับที่ 103) และอัษฎากิจกรรมแรงงานเมื่อ拿出ของก้าสั่งเป็นหนังสือให้ยึด อาบัคและชายหาดกคลาคหนรัพย์สินของบุคคลไม่จ่ายเงินสมหมำด และเงินเพิ่มได้ (ข้อ ๑๐ ประกาศของคณะปฏิริวติฉบับที่ 103)

4. หน้าที่จ่ายเงินชกเชยกรณีเลิกจ้างลูกจ้าง

(๑) จำนวนเงินชกเชย

ข้อ 46 แห่งประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องการคุ้มครองแรงงาน ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องการคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๒) ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๑๗ บัญญัติให้นายจ้างจ่ายค่าชกเชยให้แก่ลูกจ้างประจำซึ่งเลิกจ้าง ผ่านอัตราดังนี้

(ก) ลูกจ้างประจำซึ่งทำงานติดต่อ กันครบ ๑๒๐ วัน แก้ไขในกรณีที่ไม่ได้ร่วมวันหยุด วันลา และวันที่นายจ้างสั่งให้หยุดงาน เพื่อประโยชน์ของนายจ้าง ให้จ่ายไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสูบท้าย ๓๐ วัน หรือไม่น้อยกว่าค่าจ้างของการทำงาน ๓๐ วันสูบท้าย สำหรับลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคานวณเป็นหน่วย

(ก) ถูกจ้างประจำซึ่งห่างจากที่กันครบหนึ่งปี แต่ไม่ครบสามปีโดยรวมวันหยุด วันลา และวันพื้นนาทีจ้างสั่งให้หยุดงาน เพื่อประโยชน์ของนายจ้าง ในรายไม่น้อยกว่าคราจ้างอัตราราสูบท้าย 90 วัน หรือไม่น้อยกว่าคราจ้างของภาระห้างงาน 90 วันสูบท้าย สำหรับถูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยค่านิยมเป็นหน่วย

(ก) ถูกจ้างประจำซึ่งห่างจากที่กันครบสามปีขึ้นไป โดยรวมวันหยุด วันลา และวันพื้นนาทีจ้างสั่งให้หยุดงาน เพื่อประโยชน์ของนายจ้าง ในรายไม่น้อยกว่าคราจ้างอัตราราสูบท้าย 180 วันหรือไม่น้อยกว่าคราจ้างของภาระห้างงาน 180 วันสูบท้าย สำหรับถูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยค่านิยมเป็นหน่วย

การเลิกจ้างที่ถูกจ้างประจำจะได้รับค่าชดเชยนี้ หมายความว่าการพื้นนาทีจ้างในถูกจ้างของภาระห้างงาน ปักคอของภาระห้างงาน หรือไช้ออกภาระห้างงาน โดยที่ถูกจ้างไม่ได้ทำความผิดหรือในกรณีพื้นนาทีจ้างไม่ยอมให้ถูกจ้างประจำห้างงานเกิน 7 วันห้างงาน ทิ้กทอกันในวาระนี้วันหยุดทั้งหมดหรือไม่ก็ตามโดยไม่จ่ายค่าจ้างให้ ถ้าปรากฏว่านายจ้างมีเจตนาจะไม่จ้างถูกจ้างนั้นห้างงานท่อไป หรืออื่นแพกของถูกจ้าง (ข้อ 42 วรรคสอง)

ถูกจ้างประจำที่มีกำหนดระยะเวลาการจ้างไว้แน่นอน และเลิกจ้างตามกำหนดระยะเวลาด้านนั้น หรือถูกจ้างประจำพื้นนาทีจ้างตามกำหนดระยะเวลาเป็นหนังสือแยกไว้ ให้ทักษะของปัญญาในระยะเวลาไม่เกิน 180 วัน และบังอยู่ในระยะเวลาด้านนั้น ไม่มีสิทธิได้รับเงินชดเชย (ข้อ 46 วรรคสาม) ทั้งนี้เว้นแต่ว่านายจ้างจะระบุให้

(2) กรณีนายจ้างไม่ท่องร้ายเงินชดเชย

นายจ้างไม่คงจ่ายค่าชดเชยให้แก่ถูกจ้างประจำซึ่งเลิกจ้าง ในกรณีที่
กรณีที่มีัญญาไว้ในข้อ 47 ดัง

(ก) หุ้นริบก๊องหน้าที่ หรือกระทำความผิดอาญาโดยเจตนาแก่นายจ้าง

(ข) จงใจทำให้นายจ้างได้รับความเสียหาย

(ค) เป้าเป็นขอังคบหรือระเบียงเก็บวัสดุการห้างงาน หรือคำสั่งอันชอบกฎหมายหมายของนายจ้าง และนายจ้างได้ตักเตือนเป็นหนังสือแล้ว เว้นแต่กรณีที่ร้ายแรงนายจ้างไม่จ่าท้องค้าเทือน

(ง) ฉะทึ้งหน้าที่เป็นเวลาสามวันห้างงานทิ้กทอกันโดยไม่มีเหตุอันสมควร

(จ) ประมาณเดือนเดือนเป็นเหตุให้นายจ้างได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง

(ฉ) ได้รับโทษจำคุกตามที่พิพากษาร้องที่สูดให้รักในที่ๆ กุก

(3) อายุความ

ประกาศกราบทรั่งมหาศรัทธาให้ในแก่บุญคุกเกี่ยวกับอายุความการเรียกร้องเงินชดเชย แห่งกฎหมาย 165(8) และ (9) ป.พ.ร. ซึ่งกำหนดอายุความอย่างสั้นคือ 2 ปีนับเฉพาะแก่อายุความในการเรียกร้องค่าจ้าง เท่าจะนับอายุความเกี่ยวกับเงินชดเชยจ่าท้องเป็นอายุความทั้งไป ซึ่งมีกำหนด 10 ปี

5. พนักงานอกในสำนักและกองการพัฒนาฯ

ตามมาตรา 585 ป.พ.ก. เนื่องจากการร่างแรงงานสุดท้ายลงแล้ว ถูกจ้างขับที่จะให้รับในสำนักและกองว่าดูกร่างบันไดก่อทำงามนานเท่าไร และงานที่ทำบันเป็นงานของไร สำหรับในสำนักและกองว่าดูกร่างมีความสามารถพิเศษกัน ในกฎหมายไทยไม่ให้ถูกหักลด ซึ่งแม้ มาก่อนร่างจะออกในสำนักและกองว่าดูกร่างมีความสามารถพิเศษให้หรือไม่

6. ก้าเดินทางกลับภูมิลำเนา

ด้านยังคงเดินทางจากน้ำตกทางเดินโดยบานยังคงเดินทางให้ มาตรา 586 ป.พ.ก. บัญญัติว่า เนื่องจากการร่างแรงงานสุดท้ายลง และถ้ามิให้ก่อทำหนอกันไว้เป็นอย่างที่นี่ใน ชั้นญา น้ำตกทางเดินใช้เดินก้าเดินทางจากลับให้ แต่จะห้องเป็นกรณีกันนี้

- (1) ลับภูมิให้เดินทางเดินน้ำตกทางเดินก้าเดินทางที่ห้องความบินของถูกจ้างและ
- (2) ถูกจ้างกลับไปบังคับให้เดินทางเดินทางภายในเวลาอันดายกาว

บทที่ 4 การคุ้มครองการใช้แรงงานหญิง

1. การห้ามทำงานอันตรายหรืองานหนัก

ข้อ 13 แห่งประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องการคุ้มครองแรงงาน บัญญัติ
ห้ามนายจ้างให้สูกจ้างซึ่งเป็นหญิงทำงานอย่างหนักอ่อนแรงได้ ดัง

- (1) งานที่ทำความสะอาดเครื่องจักรหรือเครื่องยนต์ขนาดใหญ่หรือ
เครื่องบนที่กำลังทำงาน
- (2) งานที่ทองทำบนนั่งร้านที่สูงกว่าหัวเข็มทิศและลิมเมทรีนไป
- (3) งานใช้อุปกรณ์ที่อ่อนแรง
- (4) งานผลิตหรือซ่อมสัมภาระเบิกหรือวัสดุไวไฟ
- (5) งานเหมืองแร่ที่ทองทำให้กิน
- (6) งานอันทรมหัตกระหว่างมหาดไทยจะได้กำหนด

ข้อ 14 ห้ามนายจ้างให้สูกจ้างซึ่งเป็นหญิงทำงานมาก แม้ๆ ห้ามลากหีบ
เส้นของหนักเกินอัตรา

- (1) 30 กิโลกรัม สำหรับการทำงานในที่ร่ม
- (2) 25 กิโลกรัมสำหรับการทำงานที่ห้องชั้นมันไกหรือห้องที่สูง
- (3) 600 กิโลกรัม สำหรับการลากหีบเส้นของที่ห้องน้ำรุกซื้อเสื่อนที่ใช้
ร่าง
- (4) 300 กิโลกรัม สำหรับการลากหีบเส้นของที่ห้องน้ำรุกซื้อเสื่อนที่
ไม่ใช้ร่าง

2. ห้ามการทำงานพื้นที่อาจเป็นพิษทางศีรษะรวม

ข้อ 15 บัญญัติห้ามในให้นายจ้างรับน้ำหนักซึ่งมีอายุต่ำกว่า 18 ปี ที่ยังไม่ได้
ทำการสมรสเป็นสูกจ้างทำงานในสโนสมรรถ์ สถานเทนร่า สถานชาญและเชฟสูร่า สถานอาบ
นวก โรงแปรน หรือสถานที่อื่นที่มีการห้ามห้ามมหาดไทยจะได้กำหนด

3. ห้ามทำงานกลางคืน

ข้อ 16 บัญญัติห้ามในให้นายจ้างให้สูกจ้างซึ่งเป็นหญิงทำงานในระหว่างเวลา
24.00 น. และ 6.00 น. เว้นแต่งานที่มีลักษณะท้องทำทีก่อภัยในบริเวณใดที่มี
ลักษณะและสภาพที่ห้องทำในระหว่างเวลาดังกล่าว

4. การคุ้มครองพนักงานมีภารกิจและหลังภารกิจ

(1) ในห้ามการทำงาน แต่อารச์ขอทำงานเบาไว้

กฎหมายไทยไม่ห้ามนายจ้างให้พนักงานมีภารกิจทำงานระหว่างภารกิจและหลังภารกิจ เช่นเดียวกับกฎหมายคุ้มครองมาตรฐานของเบอร์มัน

ตามข้อ 19 บัญญัติว่า ถ้าอุปกรณ์ซึ่งเป็นพนักงานมีภารกิจในรับรองของแพทย์และเจ้าหน้าที่นั้น แสดงว่าไม่อาจทำงานในหน้าที่เดิมได้ ในเมื่อพิจารณาในนายจ้าง เมื่อขึ้นงานในหน้าที่ เป็นการชั่วคราวก่อนหรือหลังภารกิจ และให้นายจ้างพิจารณาเปลี่ยนงานใหม่ก็ได้ ถ้าจ้างนั้นกวนที่เห็นสมควร

(2) การให้พนักงานเพื่อทำการทดสอบ โดยได้รับค่าจ้าง ให้ก่ออาเวลัย
ในพนที่ 3

บทที่ ๕ กิจกรรมการใช้แรงงานเด็ก

ประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องการคุ้มครองแรงงาน ให้กับผู้ในหมวด ๓
การใช้แรงงานเด็ก คือ

๑. การห้ามนายจ้างรับเด็กอายุต่ำกว่า ๑๒ ปีทำงาน

ข้อ ๒๐ ให้กับผู้ที่ห้ามให้นายจ้างรับเด็กซึ่งมีอายุต่ำกว่า ๑๒ ปีเป็นอย่างต่อไป

๒. การใช้แรงงานเด็กอายุ ๑๒ ถึง ๑๕ ปี

ก. งานที่ห้ามให้เด็กทำได้

ตามข้อ ๒๑ ห้ามให้นายจ้างรับเด็กซึ่งมีอายุตั้งแต่ ๑๒ ปี จนถึงไม่ถึง ๑๕

ปีเป็นอย่างต่อไป เว้นแต่งานที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด โดยประกาศกระทรวงมหาดไทย
เรื่องกําหนดงานที่ห้ามน้ำเสื้อแรงงานเด็กซึ่งมีอายุตั้งแต่ ๑๒ ปีถึงตั้งไม่ถึง ๑๕ ปีเป็นอย่างต่อไปดัง

(๑) งานรับใช้ในงานพาณิชยกรรม เว้นแต่งานรับใช้ในสถานจำนำยและ
เช่าเชื้อ

(๒) งานสูบหนังสือพิมพ์

(๓) งานรับใช้เกี่ยวกับการศึกษา

(๔) งานเก็บ จําหน่าย รับหรือส่งของใน ๘๐ ไมล์ เกร็องซ่า เกร็องฟ์ฟ์ไมล์
มีอัลกอร์ด หรือ

(๕) งานยก ยก หาม หาม หุนหรือลากของที่มีน้ำหนักไม่เกิน ๑๐ กิโลกรัม

ก. งานที่ห้ามเด็กทำได้เพื่อให้รับอนุญาต

นอกจากงานที่ห้ามเด็กทำได้ตามกฎหมายเด็กอายุ ๑๒ ถึง ๑๕ ปี จะห้ามอีก
ให้ก่อเมื่อให้รับอนุญาตจากพนักงานออกใบอนุญาต (ข้อ 21(2)) ในการขออนุญาตนั้น นายจ้าง
ต้องเป็นผู้ที่นิยมรักษาความปลอดภัยเด็กและหักภาษี ๑ (๑) เอกสารแสดง
หน้าที่การทำงาน กําหนดชั่วโมงทำงานและวันหยุด (๒) เอกสารแสดงอายุของเด็ก (๓)
เอกสารแสดงความยินยอมจากนักการศึกษาที่สอนเด็ก ให้ประกอบการพิจารณา (ข้อ 22)

ในการเขียนหนังงานออกใบอนุญาตเห็นสมควร จะให้นายจ้างนำไปรับรองของ
แพทย์แผนปัจจุบันชนหนึ่งรับรองว่าเด็กนั้นมีร่างกายสมบูรณ์ และสามารถทำงานตามที่ขออนุญาต
ให้พร้อมทั้งในรับรองของโรงเรียนและสถาบันการศึกษาทุกที่ที่

ก. ห้ามทำงานกลางคืนและในวันหยุด

ข้อ ๒๓ ห้ามให้นายจ้างให้เด็กทำงานช่วงเป็นเด็กอายุตั้งแต่ ๑๒ ปี จนถึงไม่ถึง

๑๕ ปีทำงานระหว่างเวลา 22.00 น. และ 6.00 น. เว้นแต่เด็กนั้นมีความสามารถ ฉะคร
หรือ การแสดงอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน แต่ถ้าเด็กที่ห้ามเด็กให้พักบนความสมควร

ข้อ 24 ห้ามนิ้วนายจ้างให้ลูกจ้างซึ่งเป็นเด็กอายุตั้งแต่ 12 ปี แรกยังไม่เกิน 15 ปี ทำงานในวันหยุด

3. งานที่ห้ามนายจ้างให้ลูกจ้างอายุ 15 ถึง 18 ปีทำงาน

ตามข้อ 25 นายจ้างจะให้ลูกจ้างซึ่งมีอายุตั้งแต่ 15 ปี แรกยังไม่ถึง 18 ปี ทำงานหัตถกรรมไม่ได้

(1) งานทำความสะอาดเครื่องจักรหรือเครื่องยนต์และที่เครื่องจักรหรือ เครื่องยนต์กำลังทำงาน

(2) งานที่ห้องทำไก่พินหรือไก่น้ำ

(3) งานเย็บผ้ารีขันส่งวัสดุ เมมฟ์เป็นอันตราย วัสดุมีค่า วัสดุระเบิด หรือ วัสดุไวไฟ

(4) งานเกี่ยวกับกัมมันทากาวรังสี

(5) งานอันทรมหักระหะมหากไหยจะได้กำหนด

กัวข่าย่างกำถាម ๒๑๔

- ข้อ 1. ถูกจ้างของโรงงานอย่าแห่งหนึ่ง จำนวน 30 คน ยื่นขอเรียกร้องเพื่อเปลี่ยนแปลงสภาพการทำงาน นายจ้างได้รับข้อเรียกร้องแล้วก็ไม่ยอมเจรจาด้วย พร้อมกับชี้ว่า หากถูกจ้างนักหุคกานเมื่อไก่จะปิดงานทันที กรณีเช่นนี้เป็นการกระทำอันไม่เป็นธรรมหรือไม่ และถูกจ้างมีทางที่จะให้นายจ้างเจรจาด้วยหรือไม่ เพียงใด ?
- ข้อ 2. ท่านเห็นว่า การที่ถูกจ้างรวมตัวกันก่อตั้งสหภาพแรงงาน จะก่อให้เกิดผลดีต่อการแรงงานสัมพันธ์ และการคุ้มครองรักษาสิทธิประโยชน์ของถูกจ้างอย่างไรหรือไม่ ?
- ข้อ 3. การนัดหยุดงานอย่างไรจะเป็นการนัดหยุดงานที่ชอบด้วยกฎหมาย ผลของการนัดหยุดงานที่ชอบด้วยกฎหมายแยกทางจากผลของการนัดหยุดงานที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ?
- ข้อ 4. ค่าชดเชย (severance pay) คืออะไร มีหลักเกณฑ์การจ่ายเงินค่าชดเชยตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานอย่างไร ?
- นาย ก. อายุ 60 ปี และพ่องออกจากการแรงงาน เพราะเหตุสูงอายุ ตามกฎหมายว่าด้วยคุ้มครองแรงงาน สำนักงานสวัสดิการและพัฒนาการรัฐวิสาหกิจ จะมีสิทธิได้รับเงินค่าชดเชยหรือไม่ ?
- ข้อ 5. นาย ก. เป็นถูกจ้างในโรงงานแห่งหนึ่ง ประสบอันตรายgrave เกี่ยงชักร้ายสาหัสเรนก ห้องเผารักษาตัวในโรงพยาบาลเป็นเวลา 20 วันก็หาย แพทย์ของนาย ก. มีสิทธิเรียกร้องเงินค่าหักทดแทนเป็นก่อ cosine ให้กับนาย จำนวนเท่าใด ?
- ข้อ 6. นาย ช. ทำัญญาจ้างแรงงานกับโรงงานแห่งหนึ่งในอัตราค่าจ้างเกือนละ 2,000 บาท ในัญญาจ้างแรงงานระบุว่า นายจ้างจะให้นาย ช. ทำงานนอกเหนือจากเวลาทำงานปกติเมื่อไรก็ได้ ตามรายจ้างนาย ช. ทำงานล่วงเวลาแทนทุกวัน และทำงานในวันหยุดด้วย นาย ช. เกرونว่าถ้าตนไม่ทำนายจ้างอาจเลิกจ้าง แต่เห็นว่า กันควรจะมีสิทธิได้รับค่าจ้างเวลาและค่าทำงานในวันหยุด ด้านนาย ช. มีภาระหานหานจะแนะนำให้นาย ช. เรียกค่าจ้างเวลาและค่าทำงานในวันหยุดหรือไม่ ในอัตราอย่างไร ?
- ข้อ 7. ข้อพิพาทระหว่างนายจ้างและถูกจ้างที่มีมากในมูลค่าเป็นพันๆ ล้านบาท ก็ใช้กฎหมายคุ้มครองแรงงานอย่างไรหรือไม่ ?

ข้อ 8. นาย ก.นัดประชุมถูกจ้างในโรงงานแห่งหนึ่งเพื่อกำหนดวันเรียกร้องให้นายจ้าง
ปรับปรุงสภาพการทำงาน นายจ้างมีความไม่พอใจนาย ก. ที่ทำตนเป็นหัวหน้าถูกจ้าง
อยู่แล้ว จึงให้คนของเจ้าบิดิคัพพ์ของโรงงานอย่างหนึ่งใช้ในกระบวนการเบ้ากางเกง
นาย ก. ที่นาย ก.และนี้ไว้ในห้องเบื้องบนเครื่องแท่งตัว แล้วจึงให้เจ้าหน้าที่
ทำความสะอาดนาย ก.ฐานอักเสบพิษ พร้อมกับใบอนุญาต ก.ออกจากการงาน ถ้านาย ก.มา
บริการท่าน ท่านจะให้คำแนะนำแก่นาย ก.อย่างไร ?